

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXXIII.

ČÍSLO 10

OKTÓBER 2025

On zostáva verný

Farská rada - Na kolenách - Banická omša - Koncert pokoja - Pút' do Ríma
Kapucíni - Tajomný priestor - Ofertórium - Dokonalé dni - Misie Prievidza

Beh pre mobilný hospic, lesopark v Prievidzi, 29. augusta 2025

Sme verní?

Sme verní? Vernost' je to, čo nás má posúvať k Ježišovi. Ved' k Ježišovi prišlo desať malomocných - a koľkí mu uverili? Jeden. Iba jeden zostal verný, prišiel za Ježišom a poďakoval sa mu za to, že ho uzdravil. Kde boli tí ostatní? Na túto otázku v evanjeliu nemáme odpoveď.

Kto bol ten, čo prišiel za Ježišom? Nebol to právnik ani zákonník, ani pravý Izraelita, v ktorom niet lesti. Prišiel za ním Samariťan, ktorý bol v očiach „pravých Izraelitov“ braný ako ten posledný človek, s ktorým by sa „pravý Izraelita“ rozprával.

To isté sa stalo aj za proroka Elizea, keď za ním prišiel Sýrčan Náman. Neveril v Boha Izraela, ale išiel za prorokom. Elizeus ho neuzdravil hneď na počkanie, ale poslal ho, aby sa okúpал v rieke Jordán. Náman sa vtedy nahneval a chcel ísť preč, ale nedalo mu to a predsa len do rieky Jordán šiel. A zrazu sa vynoril a malomocenstvo z neho zmizlo. Potom sa prišiel poďakovať. Aká vernost' je v týchto dvoch osobách, ktoré ani neboli „pravými Izraelitmi“!

Hoci my nie sme vždy verní vo všetkom, čo robíme a konáme, Pán Boh je verný

v tom, čo nám v živote dáva. Dal nám dar života, rôzne talenty, ktoré máme rozvíjať... A zostáva verný, aj keď ich nerozvíjame. Dáva nám ďalšiu a ďalšiu šancu na to, aby sme boli verní v tom, čo robíme a konáme v mene nášho Pána, Ježiša Krista. Bez neho totiž nedokážeme nič, ale s ním sa prikrývame plášťom vernosti. A tak si každý z nás môže položiť otázku: Som verný ako ten, čo verí v Ježiša, alebo som ako tí, ktorí sa k Ježišovi už nevrátili a zostali iba v detinskej viere? Odpoveď na túto otázku je v nás samých. Nenájdeme ju u kamarátov, lekára, rodičov, starých rodičov, ale vo svojom vnútri. Lebo obrazom našej vernosti je srdce. Otvorme ho Ježišovi, aby v ňom videl vernost', ktorú nám on dáva.

Fr. Šimon Chrzaser, SchP

Aj naša farnosť podporila zbierku *Boj proti hladu*

Vincentská rodina organizuje už 19. ročník celoslovenskej verejnej zbierky *Boj proti hladu*. Je určená na pomoc chudobným na Haiti, Hondurase, v Rusku, na Ukrajine a na Slovensku. Zbierka je už tradične spojená s ponúkaním symbolických medovníkových srdiečok za dobrovoľný príspevok.

Našu farnosť sestričky vincentky s dobrovoľníkmi navštívili v nedeľu 24. augusta 2025 pri všetkých svätých omšiach. Spolu sa na zbierku *Boj proti hladu* vyzbieralo 2036,75 €.

Ďakujeme všetkým, ktorí zbierku podporili! Ak by ste chceli zbierku ešte podporiť, môžete svoj príspevok poslať na číslo účtu SK726500000000020286026.

Text a foto: Alojz Vlčko

Beh pre mobilný hospic upozornil na paliatívnu starostlivosť

V piatok 29. augusta 2025 sa v prievidskom lesoparku konal *Beh pre mobilný hospic*. Pripravil ho *Mobilný hospic Sv. Lujza*, ktorý v Prievidzi poskytuje paliatívnu starostlivosť nevyliciteľne chorým v ich domácom prostredí.

Beh pre mobilný hospic je pripravovaný ako charitatívne podujatie už od roku 2010. Jeho cieľom je informovať širokú verejnosť o aktivitách hospicu, ale aj všeobecne o paliatívnej starostlivosti a starostlivosti o chorého v domácom prostredí.

Spolupatričnosť s nevyliciteľne chorými a zomierajúcimi osobami a ich blízkymi v našej komunite vyjadrilo spolu 220 registrovaných bežcov. Najlepším na 5 kilometrovej trati bol spomedzi mužov Martin Turček s časom 17:14. Na druhom mieste dobehol Natanael Šebest a ako

tretí Peter Danihel. Medzi ženami ako prvá dobehla Silvia Valová s časom 19:52. Na druhom mieste sa umiestnila Veronika Piešová a na treťom Katarína Kohútová. Viac ako 300 účastníkov sa zúčastnilo aj medzigeneračného behu na 1 kilometer, do ktorého sa zapojili tiež seniori, hostia spomedzi podporovateľov hospicu či samospráv. Organizátori d'akujú aj tímu približne 100 dobrovoľníkov a partnerov, ktorí pripravili pre účastníkov sprievodný program a bohatú tombolu. Výťažok z dobrovoľných príspevkov bol spolu 3 200 €. Mobilný hospic ich použije na služby, ktoré poskytuje, aby ľudia

mohli prežiť posledné chvíle svojho života dôstojne - doma, obklopení rodinou.

Text a foto: Alojz Vlčko

Druhostupniari vybehali nádej pre 6 chudobných detí

UŽ po štvrtý raz usporiadali učitelia piaristickej základnej školy v rámci účelového cvičenia charitatívny beh v prospech organizácie Mary's Meals. Tento rok sa im podarilo zabezpečiť finančné prostriedky na stravu pre 6 detí.

Účelové cvičenie sa konalo v piatok 5. septembra. Učiteľom v organizácii výrazne pomohli žiaci deviateho ročníka, ktorí ochotne preniesli ceny do tomboly do mestského parku a postarali sa taktiež o registráciu účastníkov.

Každý, kto sa chcel zúčastniť charitatívneho behu, zaplatil štartovné najmenej 1 €. Žiaci potom bežali po trati, ktorú pripravil pán učiteľ Ondrej Vereš, postupne od 5. až do 9. ročníka, rozdelení na chlapcov a dievčatá. Zapojením sa do behu toto podujatie podporil aj otec Jozef Durkot, ktorý učí na piaristickej škole náboženstvo.

Na záver podujatia sa konala tombola. Ceny do nej poskytli ochotní učitelia, priatelia školy a prevádzka BerTo! z Prievidze, za čo všetkým srdečne d'akujeme. Medzinárodné charitatívne hnutie Mary's Meals dokáže stravovanie jedného chudobného dieťaťa zabezpečiť za 22 € na celý školský rok. Jeho slogan znie: Škola + jedlo = nádej. Tú piaristickí druhostupniari sumou 133 € tento rok vybehali pre 6 chudobných detí.

Text a foto: Petra Humajová

Zo zasadnutia farskej rady

Členovia farskej rady sa stretli na zasadnutí v pondelok 8. septembra. Zhodnotili počas neho akcie, ktoré prebehli v lete a pripravili sa na nastávajúce jesenné obdobie.

Prievidzská púť

Prvý bod stretnutia sa venoval vyhodnoteniu Prievidzskej mariánskej púte. Členovia farskej rady neevidovali žiadne závažné problémy počas akcie. Osvedčila sa aj nová štruktúra programu bez zbytočných páuz, keď sa adorácia doteraz zvyčajne prebiehajúca po večernej mládežníckej sv. omši konala už pred sv. omšou v priestoroch Mariánskeho kostola, zatiaľ čo pódium sa po koncerte za ten čas ozvučilo a pripravilo na ďalšie slávenie. V budúcnosti by bolo dobré zohnať nejakých sponzorov, ktorí by finančne podporili koncert, pretože naň sa z rozpočtu na púť zvyčajne minie najviac peňazí.

Farský deň

Tento rok sa po viacročnej prestávke úspešne rozbehol taktiež farský deň. Novinkou na ňom oproti predchádzajúcim ročníkom bol skákací hrad pre deti a tiež súťaž o najlepšie koláč. Tieto aktivity bolo prijaté pozitívne. Problémom bolo ozvučenie kapely, ktorú na niektorých miestach ihriska nebolo poriadne počuť, preto sa do budúcnosti zväži iné priestorové usporiadanie podujatia.

Sviatok sv. Bartolomeja

Počas farskej rady padol tiež návrh na budúci rok obnoviť tzv. farský deviatnik. Jeho koncept vymysleli pred niekoľkými rokmi pán kaplán Dušan Rončák a pán dekan Vladimír Slovák. Začínal sa na Nanebovzatie Panny Márie 15. augusta a končil na sviatok sv. Bartolomeja 24. augusta. Počas týchto dní boli do Prievidze pozývaní kňazi, ktorí tu kedysi pôsobili, a slúžili večerné sv. omše. Ľudia tak mali možnosť sa s nimi - často aj po rokoch - stretnúť a stráviť s nimi spoločný čas. Ak by navrhovaný zámer vyšiel, budúci rok

by sme do farnosti mohli pozvať deviatich bývalých kaplánov.

Tento rok - ešte bez deviatnika - bol sviatok sv. Bartolomeja obohatený o prítomnosť novokňaza Petra Pánisa, ktorý pochádza z Novák a odslúžil v Prievidzi sv. omšu. Farníci boli potom ako tradične pozvaní na pohostenie na faru.

Misie

V nasledujúcom období bude kľúčovou príprava na misie, ktoré v našom meste prebehnú v novembri. Vo farnosti Prievidza-mesto ich budú viesť redemptoristi, vo farnosti Prievidza-Zapotôčky kapucíni. Duchovná príprava na misie už prebieha prostredníctvom piatkových adorácií. Z praktického hľadiska sa o stravovanie a ubytovanie svojich misionárov budú starať kňazi konkrétneho kostola, v ktorom budú misionári počas jedného týždňa pôsobiť.

Cintorín

Na cintoríne bol obnovený kríž, pri ktorom sa každoročne koná pobožnosť pri príležitosti Spomienky na všetkých verných zosnulých. Jeho požehnanie bolo naplánované na 14. septembra - sviatok Povýšenia svätého kríža.

V Mariánskom kostole nastal počas púte problém so svetlami - začali horieť. V blízkom čase budú teda vymenené za LED svetlá, ktoré budú pre kostol bezpečnejšie.

Plánovaná je aj výsadba nových stromov na Mariánskom vršku.

Charita

Od 1. októbra sa otvára nocľaháreň pre núdznych. Aj naďalej sa hľadajú dobrovoľníci, ktorí by sa venovali vareniu cez víkendy. Spravovanie charity bude riadiť Milan Petráš počas nasledujúcich mesiacov

postupne odovzdávať novej pani riaditeľke Viere Mrázovej. Dobrovoľníkom a zamestnancom sa za spoluprácu plánoval poďakovať na stretnutí koncom septembra.

V záverečnej časti sa členovia farskej rady ešte informovali o postupe riešenia problémov s budovou na Hviezdoslavovej ulici, o nájme tržnice i o termínoch modlitieb za uzdravenie vo farskom kostole.

Text a foto: Petra Humajová

Na kolenách

(Duchovná príprava na mestské misie)

V novembri 2025 sa v Prievdzi uskutočnia mestské misie, ktoré budú duchovnou obnovou farností nášho mesta.

Misie sú predovšetkým duchovným dielom, na ktoré sa už niekoľko mesiacov pripravujeme. V septembri a októbri sa každý piatok stretávame na adorácii pred Najsvätejšou sviatosťou, aby sme prosili Pána o hojné ovocie misií v našej farnosti, v rodinách, spoločenstvách, v našom meste, ale predovšetkým v našich srdciach.

Prvá adorácia sa uskutočnila v piatok 12. septembra vo farskom Kostole sv. Bartolomeja. Slovom ju sprevádzal pán farár Jozef Repko. Na meditáciu veriacim predložil príbeh biblického Zacheja, ktorý prešiel od zvedavého sedenia na strome cez radostné prijatie Ježiša vo svojom dome až po konkrétnu zmenu a obnovu svojho života. Hudbou a piesňami adoráciu sprevádzal pán kaplán Oto Dokoupil s priateľmi.

Nasledujúci piatok 19. septembra sa konala adorácia v piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice. Tichej poklony eucharistickému Pánovi sa spolu s veriacimi zúčastnil páter Matúš Palaj.

Adorácie na úmysel mestských misií budú pokračovať až do konca októbra - vždy v piatok pred večernou svätou omšou postupne vo všetkých prievdzských chrá-

moch. Pozývame vás - príd'te sa stretnúť so svojim Pánom a prosiť ho o požehnanie pre misijné dielo v našom meste.

Text: Mária Kvetová

Foto: Michal Kvet

Banická omša: Žit' v plnom spoločenstve lásky ovplyvní celý život

V nedeľu 7. septembra 2025 sme v piaristickom kostole slávili svätú omšu za účasti baníkov. Na pozvanie Hornonitrianskeho banického spolku bol slávnostným celebrantom a kazateľom bývalý prievdzský farár Vladimír Slovák. Liturgiu oživil Školský orchester Základnej umeleckej školy Ladislava Stančeka Prievdza spolu s Miešaným zborom Rozkvet a banický spevokol Kahanec.

Význam múdrosti pre prácu i život

Celebrant Vladimír Slovák v úvodnom príhovore upozornil na prvé biblické čítanie z 23. nedele, z knihy Múdrosti. Zdôraznil, že aj keď nás text pozýva k uvažovaniu o Božej vôli, jasne hovorí aj o potrebe múdrosti pre náš každodenný život. Múdrosť je potrebná v práci i živote, nevynímajúc prostredie ťažobného priemyslu. „Bez múdrosti to proste nejde a ani nešlo. Ani pri ťažbe uhlia v Handlovej, Cígli či Novákoch, ktorú zabezpečovali prevažne obyvatelia Prievdza,“ uviedol. Veriacich okrem iného vyzval, aby sa zamysleli nad tým, ako využili svoj talent na rozvoj svojho myslenia a pre pracovné dobro iných.

Duchovný pokrm pre plné spoločenstvo lásky

V homílii obrazom „duchovného hamburgera“ vysvetlil, že Ježiš ponúka svojim učeníkom silnú a náročnú stravu - vyžaduje lásku, ktorá má prednosť pred všetkými ostatnými vzťahmi a rozhodnutiami. Výzva Ježiša, aby sme s ním žili v plnom spoločenstve lásky ako jeho učeníci, znamená pre nás, že vzťah k nemu určuje všetko a ovplyvní celý život. Tak ako baníci kedysi potrebovali výdatné jedlo, aby zvládli ťažkú prácu pod zemou, aj dnešní veriaci potrebujú k žitiu plného spoločenstva duchovný pokrm - Božie slovo a Eucharistiu, ktoré posilňujú v každodennom živote viery a lásky.

Na motívy banických piesní

Banickú omšu pripravuje mesto Prievdza v spolupráci s Hornonitrianskym baníc-

kym spolkom počas Banického jarmoku od roku 2013 ako duchovný program spojený s hodnotným kultúrnym zážitkom. Školský orchester ZUŠ L. Stančeka Prievdza spolu s Miešaným zborom Rozkvet už tradične uviedol dielo hudobného skladateľa Josefa Buchnera s názvom Banická omša, ktorého časti sú skomponované na melodické motívy starých banických piesní. Dielo upravil do interpretovanej podoby hudobný skladateľ Zdenko Mikula (* 27.11.1916 - † 31.10.2012) na žiadosť Jozefa Krška, bývalého riaditeľa prievdzskej ZUŠ.

Hornonitriansky banický spolok slávnosť využil aj na ocenenie celoživotnej práce v baníctve dvoch svojich členov - Ľudovíta Jančoška a Vladimíra Slobodníka. Ocenenie im slávnostne v závere bohoslužby odovzdali Katarína Macháčková, primátorka Prievdza, spolu s predsedom spolku Vladimírom Tulisom.

Text: Alojz Vlčko
Foto: Peter Melicherčík

Koncert mladých umelcov priniesol pokoj

V piatok 12. septembra večer o 18:00 sa v Kultúrnom centre v Bojniciach uskutočnil koncert Mariána Púčka a jeho hostí s názvom *Od chaosu k pokoji*. Okrem hudby z pera mladého skladateľa a spevu bol večer obohatený aj o umelecko-dramatický sprievod členov *Divadelnej spoločnosti*.

Cieľom umenia je obohatiť duševný svet človeka, pôsobiť na jeho city a vyvolať emócie. Vďaka dramaturgii a vystavanému programu koncertu bol tento priestor na oslovenie vnútorného sveta jednotlivca vytvorený. Elektronické hudobné prvky s hrou na klavír, so sláčikovým kvartetom a bicími nástrojmi spolu s dramatickými výrazovými prostriedkami členov *Divadelnej spoločnosti* (napr. niekoľkokrát v programe boli využité zrkadlá a odraz svetla reflektorov v nich) boli tomu nápomocné.

Účastníčka koncertu Gabriela sa vyjadrila: „Bolo to krásne, pôsobilo to na mňa relaxačne.“ Počas predstavenia zaznievalo i hovorené slovo a práve v ňom odznelo i pripomenutie, aby sme ako ľudia nezabudli, že nejakú dušu máme.

Úvod a záver koncertu boli v niečom rovnaké, keď skladateľ Marián zostával na scéne sám v tme - a predsa sa od seba

odlišovali. Rozdiel bol v obohatení účastníkov koncertu, ktorí prišli z rôznych dôvodov a v rôznom nastavení, ale na konci s obohateným rozumom i srdcom.

Dojímavé pre divákov, ale aj pre samotného autora bolo záverečné poďakovanie všetkým spolupracovníkom a predovšetkým manželke za podporu a povzbudzovanie v celom procese príprav.

Jedným z cieľov koncertu bolo zastavenie sa v uponáhľanom tempe dní a precítenie prítomného okamihu. Podľa záverečného potlesku usudzujeme, že sa tento cieľ skladateľovi podarilo splniť.

Text: Anežka Kútiková

Foto: Kultúrne centrum Bojnice

POZNÁMKA: Momentálne sa pripravujú nahrávky z koncertu a čoskoro budú dostupné na on-line hudobných platformách.

Novinky z piaristickej školy

Medzinárodná vedecká konferencia

Páter Juraj Ďurnek, SchP, vystúpil 20. septembra na Medzinárodnej vedeckej konferencii k 100. výročiu narodenia Emila Krapku, SJ. Konala sa na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity. Teológovia, rehoľníci aj laici na nej hľadali odpoveď na otázku: Čo znamená robiť teológiu dnes? Páter Juraj vo svojom príspevku ukázal, ako synodálny štýl (modlitba, zdieľanie a počúvanie s otvoreným srdcom) formuje malé spoločenstvá, uzdravuje rany a prináša jednotu a radosť z viery.

Exkurzia vo firme URBIS - Husquarna

Žiaci SOŠ z III: F triedy boli 22. septembra na exkurzii v rámci hodín elektroniky. Navštívili firmu URBIS - Husquarna, kde sa oboznámili s technológiou fungovania robotických kosačiek.

Erasmus+

Predposledný septembrový týždeň strávil šesť našich žiakov a dve pani učiteľky v Českej republike v obci Bílá Lhota. Okrem nich tu v tom čase boli aj žiaci z Nemecka. Strávili čas na vyučovaní v českej škole, ale aj pri prehliadke pamiatok (zámok Bouzov, Olomouc).

Stretnutie s Lukášom Latinákom

V piatok 26. septembra navštívili žiaci 8. a 9. ročníka ZŠ i študenti SOŠ podujatie *Cesta k literárnym pokladom*, ktoré usporiadala Hornonitrianska knižnica v Prievidzi. Hostom podujatia bol herec Lukáš Latinák a jeho program s názvom *Nepovinná literatúra*. Žiakom ozrejmil hľadanie svojho vzťahu k literatúre, objasnil rôzne geografické a dejinné súvislosti vzniku literárnych diel a predniesol im tiež známu baladu Jána Bottu *Žltá ľalia*, ku ktorej im poskytol aj svoj interpretačný pohľad. Na záver sa s ním žiaci mohli odfotiť.

Zdroj: fb školy a rehole piaristov

Jubileum mladých z pohľadu Komunity Emanuel a môjho

Mnoho mesiacov pred celosvetovým stretnutím mládeže, na ktoré nás v rámci Jubilejného roka 2025 pozval nebohý pápež František na posledných Svetových dňoch mládeže v Lisabone, ma oslovila Komunita Emanuel, či by som bol ochotný prevziať zodpovednosť za túto akciu v rámci našej komunity. Po nie veľmi dlhom rozlišovaní som sa rozhodol, že áno - tak či tak som sa Jubilea mladých v Ríme v roku 2025 chcel zúčastniť.

V septembri minulého roka sa teda začali prípravné stretnutia, kde sme sa ako ambasádori za rôzne krajiny stretávali online spolu s hlavným prípravným tímom Jubilea mladých za Komunitu Emanuel. Tieto stretnutia neboli veľmi časté, ale mali sme tam priestor pýtať sa rôzne otázky, čo bolo pre nás veľmi dôležité z toho hľadiska, že nikto z mladých ambasádorov nezažil posledný Jubilejný rok 2000 takýmto spôsobom, ako sa pripravoval teraz.

15 miest

Keď sme začínali plánovať, ako by sme sa mohli zúčastniť my, Slováci (išlo najmä o dopravu a organizáciu našej skupiny), rozhodol som sa osloviť piaristov z našej farnosti, aby sme skúsili zladit' naše predstavy a putovať do Ríma spoločne. S úsmevom teraz poznamenávam, že naše cesty do Ríma boli nakoniec rôzne, ale som veľmi rád, že pátri sa rozhodli na Jubileum mladých spolu s mladými putovať. Spomeniem jedno krátke svedectvo o Božej prozreteľnosti ohľadom našej dopravy. My v Komunita Emanuel sme mali, neviem akou zásluhou či pričinením, jednu výhodu. Registrácia, ktorá pre ostatných trvala do konca februára a bola predĺžená ešte v marci, bola pre nás otvorená až do mája, pretože komunita mala trochu špecifické postavenie.

Ja som teda dost' dlho nevedel presný počet pútnikov, s ktorými budeme spoločne cestovať. Avšak keď som sa na Kvetnom víkende v Banskej Bystrici rozprával s kňazmi zodpovednými za Jubileum mladých v našej diecéze, jeden z nich mi povedal: „Oto, ved' pod'ťe s nami... Máme

ešte 15 miest v autobuse a nevieme, čo s nimi.“ Pre mňa bolo v tom momente jasné, že Boh mi tohto človeka poslal do cesty, lebo táto záležitosť bola pre mňa ako búrkový mrak nado mnou - vedel som, že dopravu potrebujem vyriešiť.

Spoved' po rokoch

Samotné Jubileum mladých bolo jedinečným zážitkom. Komunita Emanuel pre nás pripravila na mieste Trinità dei Monti výborný program s názvom Youth Festival - Dare to hope. Vlastne to bol festival mladých s nosnou témou nádeje. Na tomto festivale sme mali svoj čas naplnený rôznymi prednáškami, modlitbami chvál, spoločnými chvíľami a bratskými rozhovormi, adoráciou a množstvom zábavy, športu či tanca. Zároveň to bola veľká príležitosť navštíviť aj Rím či Vatikán a bohatstvá, ktoré v sebe ukrývajú. Keďže skupina 14 ľudí, s ktorou sme tam boli, už pozostávala z dospelých, bol som veľmi rád, že si vedeli svoj program organizovať aj sami. Myslím si, že pre všetkých to bol veľmi obohacujúci čas.

Na záver by som chcel spomenúť dve krátke svedectvá. Okrem najsilnejších momentov spoločného stretnutia mládeže, kde sa na jednom mieste zišlo asi 1 milión mladých katolíkov, som zažil aj chvíle veľmi osobné. Jeden chlapec sa takmer na konci našej púte rozhodol, že pôjde po viacerých rokoch na svätú spoved'. Bol som z toho veľmi povzbudený. Druhý silný moment pre mňa nastal počas festivalu mladých, keď počas Večera milosrdenstva“ prichádzalo množstvo ľudí na svätú spoved' a bolo potrebné, aby som

aj ja spovedal v angličtine. Nikdy predtým som takúto skúsenosť nemal, ba cítil som sa až nekompetentný. Pán Boh však tento čas veľmi požehnal a ja som mohol niekoľkým ľuďom vyslúžiť túto sviatosť v inom jazyku. Bol to pre mňa čas Božej blízkosti a inšpirácie od Ducha Svätého.

Celosvetové stretnutia mládeže sú vždy špecifickou a veľmi bohatou skúsenosťou,

ktorá je spojená aj s určitým diskomfortom, ale vždy to stojí za to. Pán Boh je dobrý a aj pre nás je to púť, takže si to vyžaduje aj isté sebazaprenie. Už teraz sa teším na SDM v Soule v Južnej Kórei v roku 2027. Možno sa tam s niekým uvidíme alebo budeme cestovať spoločne, ak nám to dobrý Pán Boh dopraje.

Text a foto: Oto Dokoupil

Piar chata priniesla i tému Božieho šepotu v nás

Spoločenstvo Piar strávilo víkend od 19. do 22. septembra na chate v Kl'ačne. Jeho členovia sa tu spoločne ponorili do témy Božieho hlasu - ako ho rozoznávať, počúvať a nechať sa ním viesť.

Témou tohto školského roka sa stal Rok znovuzrodenia. Večerný program prvého dňa bol veľmi živý - pripravený bol v spolupráci s rappermi Martinom Dvornickým a Dávidom Drienovským.

Sobota bola bohatá na silné bloky: cez Bibliu, život Ježiša, duchovné sprevádzanie či spoločenstvo účastníci objavovali

„externý“ Boží hlas, aby následne prešli k vnútornej skúsenosti - proroctvu a jemnému vnímaniu jeho vnuknutí.

Hostom dňa bol Denis Blaho, ktorý členom spoločenstva ukazoval princípy, ako slúžiť službou počúvania Božieho hlasu a prakticky rásť v dare proroctva. Nechýbala dynamika v prírode, športy ani svätá omša zameraná na praktické tipy, ako v počúvaní Božieho hlasu rásť počas bežného týždňa. Večer proroctva priniesol praktické uvoľnenie darov a učenie, ako správne rozlišovať medzi modlitbou a prorockým slovom. Nedela bola venovaná Božiemu šepotu v nás a nakoniec aj otázke, prečo niekedy Boh mlčí - a ako práve v tichu dozrievame vo viere.

Text: Andrej Kmotorka
Foto: fb Spoločenstva Piar

Cintoríny v Prievidzi budú mať predĺžené otváracie hodiny

Otvorené do 21. hodiny

Správa cintorínov v Prievidzi prispôbi aj tento rok otváracie hodiny mestského cintorína tak, aby v čo najväčšej miere vyhovela návštevníkom pietnych miest v období sviatkov Všetkých svätých a Pamiatky zosnulých.

Cintorín na Mariánskej ulici v Prievidzi bude od 28. októbra do 8. novembra 2025 sprístupnený od 8:00 až do 21:00. Cintoríny v mestských častiach Veľká Lehôtka, Malá Lehôtka, Hradec a Necpaly budú prístupné bez obmedzenia.

Možnosť uzavretia nájmov a realizácia platieb

Predajňa Pohrebnej služby s pietnymi

predmetmi, sviecami, kahancami, živými i umelými kvetmi na hlavnom cintoríne na Mariánskej ulici bude počas sviatkov Všetkých svätých a Pamiatky zosnulých otvorená v piatok 31. októbra 2025 od 7:30 do 17:00 a v sobotu 1. novembra a nedeľu 2. novembra 2025 od 9:00 do 18:00.

Správa cintorína bude v predajni vystavovať záujemcom aj nájomné zmluvy na hrobové a urnové miesta. K dispozícii bude možnosť uhradiť platby za hrobové a urnové miesta na ďalšie obdobie v hotovosti alebo prostredníctvom platobných kariet.

Technické služby mesta Prievidza, správa cintorína

Spojme sa aj v podpore detí v Burkine Faso

V tomto čase je vo svete mnoho nepokojov, vojen, násilia, katastrof, chudoby. Čo je pre nás samozrejmosťou - teplý domov, pravidelná strava, práca, rodina, deti sa po prázdninách mohli vrátiť do školy -, to nie je bežné pre mnoho rodín a zvlášť detí v iných kútoch sveta.

V Burkine Faso prišli kresťania pre teroristické útoky o všetko. Museli opustiť svoje domovy a žijú v utečeneckých táboroch. Nemajú tam žiadne zázemie. Rodičia nemajú prácu, museli opustiť svoje polia, nechať všetok svoj majetok, aby si zachránili holý život. Najviac trpia deti. Cirkev robí, čo môže, a miestni biskupi nás prosia o pomoc pri zariaďovaní škôl a pokrytí školských nákladov. Školné na jedno dieťa na jeden mesiac stojí 13 €. Pre vysídlené rodiny je to nepredstaviteľná čiastka. Je neuveriteľné, aké veľké dobro môžeme takýmto milodarom vykonať. Za 39 € môže dieťa chodiť do školy štvrt' roka a za 156 € celý rok.

Zapojme sa aj my a darujme aspoň jednému dieťaťu jeden mesiac školy. Ak túžite

pomôcť, svoj dar môžete poslať na účet ACN: IBAN SK09 0900 0000 0051 2133 9396. Viac info o projektoch v Burkine Faso nájdete na www.srdcepreburkinufaso.sk.

Pripravila: Elena Cagánová

Milión detí sa modlí ruženec za mier a jednotu medzi ľuďmi

1. - 7. október 2025

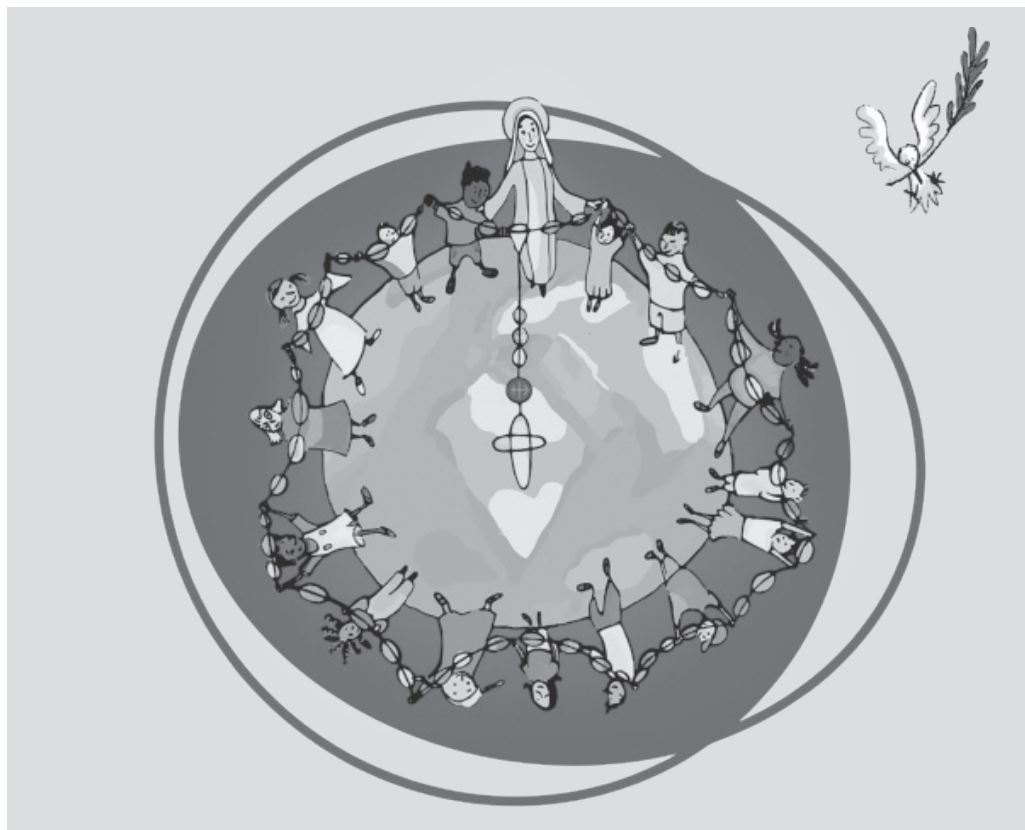
Deti mnohých krajín sveta sa spoja v modlitbe. V prvý októbrový týždeň sa pridajte k celosvetovej modlitebnej reťazi! Vyberte si, ktorý deň od 1. do 7. októbra vyhovuje práve vám.

Pápežská nadácia ACN - Pomoc trpiacej Cirkvi túži pomôcť deťom i dospelým na celom svete posilniť vieru v silu modlitby. Chceme všetkým pripomínať slová Panny Márie z Fatimy, že modlitba plná detskej dôvery môže skutočne zmeniť svet, premôcť zlo a priniesť pokoj.

Vedeli ste, že materiály pre túto iniciatívu sa vydávajú vo viac ako 25 jazykoch? Je

medzi nimi aj arabčina, kórejčina a ďalšie jazyky zo všetkých kútov sveta. Do modlitby ruženca sa zapájajú deti z viac ako 80 krajín! Je to skutočne celosvetová kampaň, ktorá spája celú Cirkev.

Minulý rok sa zapojilo do modlitby 1,2 milióna detí po celom svete, z toho na Slovensku sa modlilo viac ako 72-tisíc detí. Aké spoločenstvo vytvoríme tento rok?

Pozývame všetky rodiny, farnosti, školy, stretká, a každého, kto sa túži zapojiť: pomodlite sa s deťmi ruženec za mier a jednotu vo svete.

Modlitby nájdete vo farskom kostole pri časopisoch a ďalšie materiály na stránke www.miliondeti.sk.

Pripravila: Elena Cagánová

Prichádza požehnaný v mene Pánovom

Dlhšie prázdniny týkajúce sa nášho popisu liturgie sa skončili. Pripomeňme si, že naposledy sme počuli slová, ktoré spieva ľud: „*Svätý, svätý, svätý Pán zástupov, plné sú nebesia i zem tvojej slávy, hosanna na výsostiach! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom, hosanna na výsostiach!*“

Sú to slová Serafínov zo Starého zákona (Izaiášovo videnie), ktorí vzdávali slávu Bohu sediacemu na tróne, spojené so slovami 18. žalmu, vítajúce Krista vstupujúceho do Jeruzalemu. Tak sme aj my v tejto časti liturgie daným volaním uvedení do tajomstva prítomnosti Krista v eucharistickom spôsobe.

Úloha diakona pri premenení

Kým ľud prevoláva trojsvätú pieseň, vo svätyni sa všetko stíši. Aj diakon, ak je prítomný, stáva sa len nemým svedkom nad tajomstvom, ktoré sa bude diať. Diakon predstavujúci anjela sa postaví na pravú stranu oltára a nič nehovoriac hľadí na chlieb a víno predložené na oltári.

Diakon môže, ak sú v chráme ripidy (2 kruhovitý vejare znázorňujúci cherubínov), vziať jednu z nich a v tichosti, pozorne a dôstojne ovievať zvrchu sväté dary. Táto činnosť nesie v sebe dva rozmery: 1. symbolický - stvárnjuje to cherubov vznášajúcich sa nad oltárom pri slávení Eucharistie; 2. praktický - ovievanie malo za úlohu v minulosti (a môže aj v prítomnosti) zabrániť, aby mušky ani nič podobné nesadalo na sväté dary.

Úmysel liturgie

Kňaz akoby na chvíľu zastal, sústredí svoje myšlienky na okamih, ktorý nastane, uvedomí si, čo ide vysloviť a čoho je súčasťou. Zároveň si vzbudí úmysel, na ktorý slúži túto liturgiu.

Tu je zaujímavé si pripomenúť, že teraz je to minimálne druhýkrát, keď sa kňaz vracia k svojmu úmyslu. Prvýkrát je to povinne, pri obrade proskomídie, keď za daný úmysel (za daného človeka) kladie časticu chleba na diskos. Druhýkrát

to môže byť, ak prednáša nahlas prosbu na daný úmysel - toto ale nie je povinné a kňaz nemusí prosbu prednášať. A teraz, pred premenením, opäť si povinne musí vzbudiť úmysel.

A to nie je poslednýkrát, keď sa kňaz znova vracia k svojmu úmyslu - ďalšíkrát, opäť povinne, je to po premenení.

Modlitba pred premenením

A začína premenenie svätých darov. Ľud ešte stále spieva trojsvätú pieseň (spolu so Serafínmi) a kňaz sa potichu prihovára Bohu Otcu modlitbou pred premenením: „*S týmito blaženými mocnosťami*“, odkazuje sa na mocnosti, ktoré spomínal v predošlej modlitbe, „*láskavý Vládca, aj my spievame a voláme: Svätý si a presvätý, ty i tvoj jednorodený Syn i Duch tvoj Svätý. Svätý si a presvätý a veľkolepá je tvoja sláva. Ty si tak miloval svet, že si dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život: On prišiel a naplnil celý tvoj plán našej spásy. V tú noc, keď bol vydaný, ba keď sám seba vydal za život sveta, vzal chlieb do svojich svätých, prečistých a nepoškvrnených rúk, vzdal vďaky, požehnal,*“ tu kňaz žehná predložený chlieb, „*posvätil, lámal ho a dával svojim svätým učeníkom a apoštolom, hovoriac:...*“

Ak liturgiu slávi viac kňazov, tu sa všetci počkajú a hlavný slúžiaci kňaz pohľadom „skontroluje“ ostatných, či sú pripravení všetci jednohlasne spoločne vysloviť Kristove slová premenenia.

Jozef Durkot, gréckokatolícky kňaz

Ked' sa povie „kapucín“...

Ak oslovíme internet, ponúkne nám informáciu, že ide o príslušníka rehole kapucínov alebo druh smotany na dochutenie kávy. Trochu nespojiteľné. Alebo nie? Lukáš Mikovíny, koordinátor misijného tímu kapucínov, ktorí budú v novembri súčasťou mestských misií v Prievidzi, nám v rozhovore prezradil, čo máme pod označením „kapucín“ chápať aj koho za tým vidieť. Zároveň nám priblížil, aká charizma je s daným povolaním spojená a čím „dochucuje“.

▪ Brat Lukáš, ako to teda je?

...ide o správnu informáciu, kapucín je súčasťou rehole a pravdou je i to, že kapucíni stáli pri zrode kapučína. V slávnej bitke pri Viedni, kde ako duchovný vojakov pôsobil blahoslavený Marek z Aviana, boli Turci porazení. Pri úteku nechávali vrecia s kávou tam, kde bojovali. Kapucíni zvykli chovať kravy, starali sa o chudobných a biednych. Zistili, že káva má dobré a povzbudzujúce účinky (v Európe ešte nebola taká známa), tak do speneného, čerstvo podojeného mlieka začali dávať uvarenú kávu, miešali to s cukrom - a podávali vojakom aj chudobným. Svoju cestu si to našlo do Talianska - odtiaľ je teda názov kapučíno, káva zmiešaná s mliekom.

Rovnako ako v danej dobe, i teraz je charizmou kapucínov byť blízko ľuďom, tak ako svätý František a Ježiš. Byť s ľuďmi tam, kde sme. Keď na dedine, tak s dedinskými ľuďmi, keď v meste, tak s mestskými ľuďmi, v nemocnici, v školách, na poliach, keď treba. Pôsobenie je teda široké.

▪ Na vašej primičnej omši zaznelo v texte úvodnej piesne: „Chcem ti dnes dať to, čo si v srdci ukrývam, svoj život chcem žiť s tebou...“ Kto je teda Lukáš Mikovíny a čo si nesie v srdci?

Primície som mal v Michalovciach, pieseň spieval zbor. To, čo znie v texte - „chcem ti dnes dať to, čo si v srdci ukrývam“ - tak je to aj dnes, ukrývam si to. Kto by to chcel vedieť, nech ma osloví osobne, rád mu odpoviem. (Úsmev.)

▪ Mali ste svoje vysnívané povolanie? Nebola voľba rehole iba „plán B“?

Joj, pravdaže som mal veľa vysnívaných povolaní! Smetiar - naskakovač, zásobovač v meste na dodávke, čo jazdí úzkymi uličkami, dlho som chcel byť prírodovedec - pozorovať zvieratá, prírodu, mať džíp aj s miestom na prespanie. O ženení som neuvažoval, vzorom mi bol ujo, ktorý sa ženil neskôr. Chcel som byť slobodný a žiť v prírode.

▪ Život v kláštore si mnohí možno predstavujú iba s modlitebnou knižkou, bre-

viárom a nemožnosťou slobody vyjsť von. Bola to aj vaša predstava?

Áno, bola, preto som sa rehole bál. Skôr som hľadal laické spoločenstvá, evanjelizačné - vedel som, že chcem byť na plný úväzok pre Boha, v spoločenstve s bratmi alebo sestrami a bývať pod jednou strechou ako komunita. No žiadne laické spoločenstvo mi nebolo tak srdcu blízke, že by som tam vedel stráviť celý život. Neskôr som sa odvážil osloviť aj kapucínov, keďže som ich viacerých stretol, napr. na duchovných cvičeniach, kam prišli spovedať. Aj náš vedúci zo zboru, Mirko Kulich, bol pre mňa vzorom veriaceho človeka. Keď som sa dozvedel, že išiel ku kapucínom, tak som si povedal: „Fííííí, tak to by sa aj mne páčilo!“ Keď sme ho neskôr boli pozrieť v Kremnických Baniach - v novembri, zima, on dlhá brada, svetník na habite a bosé nohy - tak to ma oslovilo. Ale bál som sa, že by reholä „zabila“ Ducha Svätého, že je to len čistá sucharina, breviár, a nič viac. Ja som túžil po živej viere, žitej v spoločenstve.

▪ Trochu sme poza váš chrbát „špicľovali“ medzi spolubratmi. Vraj veľmi rád fotíte a kocháte sa krásou, chceli ste pozorovať život v Amazonke v karavane, chodievate povzbudiť bratov na hokejový turnaj kňazov a nemáte problém mať bosé nohy v sandáloch na ľadovej ploche. Čo všetko nám ešte neprezradili a čo máte najradšej na živote medzi bratmi?

No vidíte, tak vám toho prezradili dosť, tí bratia, až teraz čítam pozorne otázku. (Smiech) Mám rád život. Dobrodružstvo. Trochu adrenalínu, putovanie, nezávislosť - takú slobodu. Rád cestujem, chodím po horách, plávam, lyžujem, som aj lyžiarsky inštruktor, skialpujem. Fotím aj kamerujem. Je toho veľa, čo mám rád, život je krásny.

▪ Onedlho budú vo farnosti Prievidza mestské misie. Farnosť sa na to zodpo-

vedne pripravuje, prebieha duchovná príprava prostredníctvom adorácií a čítaní Božieho slova. Ste koordinátorom, vedúcim misijného tímu. V čom sú misie výnimočné a aký je ich zmysel?

Misie robíme na základe knižky od Josého Prada Floresa - „Chod'te a evanjelizujte pokrstených“. To je náš zámer. Keď sme na misiách, pozývame všetkých. Stretávame sa aj s neveriacimi ľuďmi, no základ tvoria pokrstení veriaci, ktorí možno ešte nezažili kerygmu, teda základné ohlasovanie kresťanskej pravdy. Nie nejakú nadstavbu o sviatostiach alebo morálke. Kerygmu potrebujeme ohlasovať, ale hlavne na nej budovať. Zbytočne budeme rozvíjať dogmatické alebo morálne veci, keď nám chýba vzťah s Bohom. Sv. omše na misiách sú dlhšie, ale ľuďom nikdy dlhé nepripadajú. Hrávame počas nich scénky, spievajú sa tematické piesne, katechéza je bohatá na osobné svedectvá, s deťmi máme ukazovačky, to sa im ráta... To všetko predlžuje sv. omšu, ale má to veľký zmysel. Ja robím misie veľmi, veľmi rád.

▪ V čom spočíva príprava členov misijného tímu?

Štruktúru máme viac-menej istú. Trochu sa nám obmenil misijný tím, pribudol Pet'o Vician. Ja robím program, dávam ho konzultovať bratom i sestrám, ktoré nám pomáhajú s misiami ako laičky. Vždy je to niečo iné, každá škola, farnosť, preto sa to snažíme ladiť podľa miestnych požiadaviek. Za program misií sa modlia aj sestry kapucínky, lebo modlitbová opora je potrebná. Tým, že sa pridá aj Pet'o, isto sa za nás bude modliť aj Medžugorie. A na tom stojíme. Lebo bez modlitby - čo by sme my mohli urobiť?

▪ Aké budú témy misií a čo bude ich súčasťou?

Témy sú: Božia láska, Hriech - som hriešnik, Spása - som spasený, Viera - obrátenie v živote, Ježiš je/má byť mojím Pánom, Duch Svätý - život s ním, Spoločen-

stvo, bez ktorého nevieme žiť kerygmu, Rast a premena v Ježišovi Kristovi.

▪ **Stane sa, že vás pri pozývaní na misie ľudia aj odmietnu? Je ľahké to prijať?**

Jasné, veľakrát nás odmietnu, či už tvrdo, či mätko, či distingvovane. Ale na to sa nezameriavame, lebo každý to prežíva rôzne. Niektorí možno prvýkrát vidí človeka v habite a pripomenie mu to zranenie z detstva, keď mu niekto z Cirkvi ublížil. Alebo jednoducho len nechce. Každý má právo nechcieť. Pri pozývaní ponúkame daný program a ak ľudia chcú, môžu prísť, zapojiť sa.

▪ **Ten, kto chce zapáliť iných (aj cez misie), by mal sám horieť vnútorným nad-**

šením. Stáva sa kapucínovi, vedúcemu misií, že nastane vnútorné tlenie, zhasína nadšenie? Čo vtedy s tým? Ako sa znovu „rozplameniť“?

Pravdaže, stáva sa, že tliem alebo zhasínam. Ale ako na misiách radi hovoríme, „kto je najlepší materiál, aby Duch Svätý prišiel, zapálil vo mne život?“ Predtým, ako je sviečka zasvietená, zapálená - aká je? No jednoducho zhasnutá. Tak ak sa cítim zhasnutý, vyprahnutý, bez života, som najlepší materiál, aby ma Duch Boží naplnil. O to vždy prosím.

▪ **Okrem misijnej ponuky ste ako kapucíni aktívni aj na YouTube. Môžeme tu nájsť vaše príhovory počas Jubilejné-**

ho roka, sledujúc pozvanie predošlého pápeža Františka „stať sa pútnikmi nádeje, budovať živý a autentický vzťah s Ježišom.“ Mnohí tu môžu nájsť aj vaše kapuchézky. Z príhovorov je cítiť, že nech sme akíkoľvek, Boh nám zostáva verný. Prečo je dôležité to zdôrazniť, pripomínať?

Áno, máme náš kanál, takzvaný KapucínČENL - nájdete tu všetko od hudby, putovaní, akcií, fundovaných prednášok, vysviacok, sľubov až po katechézy.

Prečo je dôležité pripomínať, že Boh je verný, nech sme akíkoľvek? Práve preto, že naša viera nie je o zásluhách a o tom, koľko som schopný Bohu dať, ale že on

bol schopný a daroval celého seba. Prečo by teda mňa neprijímal celého? Moja nevernosť nie je prekážkou jeho vernosti. Nie je to hriech, čo ma oddeľuje, ale moje rozhodnutie, že ho nechcem prijať, ďalej vstať, pokračovať. Ježiš nikdy nemal problém s hriešnikmi, ale s tými, ktorí si nepriznali svoj hriech. A to je kľúčom - vedieť, že som hriešny, veľa vecí som zbabral v živote, ale Boh mi je verný, miluje ma.

A nikdy ma neopustil ani neopustí...

Text: Janka Lajčáková

Foto: archív bratov kapucínov

Lukáš Mikovíny, OFM Cap, sa narodil v roku 1981 v Michalovciach a detstvo prežil v Banskej Bystrici, Námestove a v Dolnom Kubíne. Po základnej škole a maturite na gymnáziu vyštudoval Prírodovedeckú fakultu UK v Bratislave (v učiteľskej kombinácii matematika - geografia). Neskôr nastúpil na Rímskokatolícku cyrilometodskú bohosloveckú fakultu UK v Bratislave.

Po zložení doživotných sľubov v roku 2011 prijal o dva roky neskôr diakonské svätenie a 14. júna 2014 bol vysvätený za rímskokatolíckeho kňaza.

Je súčasťou rehole menších bratov kapucínov, momentálne pôsobí v kláštore v Žiline.

Vernosť, ktorá nikdy nepovolí

On zostáva verný - aj keď my zlyhávame, aj keď naše srdce blúdi a naše rozhodnutia sú slabé. Týmto príspevkom by som vám chcel ukázať, že Božia vernosť je neotrasiteľná istota, o ktorú sa Cirkev aj každý veriaci môže opierať.

Boh verný v Písme

Jeden múdry človek raz povedal, že Bibliu môžeme čítať ako veľký príbeh Božej vernosti. Už v Starom zákone sa Boh predstavuje ako ten, kto nezabúda na svoju zmluvu: „A ty spoznáš, že Pán, tvoj Boh, je Boh mocný a verný, ktorý zachováva svoju zmluvu a svoju láskavosť na tisíc pokolení k tým...“ (Dt 7,9). Aj keď Izrael opakovane odchádza k cudzím bohom a porušuje prikázania, Boh nerezignuje, neláme nad svojím ľudom palicu. Posiela prorokov, aby pripomínali cestu života, a znova ponúka odpustenie.

V Novom zákone sa táto Božia vlastnosť naplno zjavuje v Kristovi. Svätý Pavol píše: „Ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže.“ (2 Tim 2,13). Kristus je definitívnym „áno“ všetkých Božích prisľúbení (porov. 2 Kor 1,20). V ňom sa ukazuje, že Boh svoju lásku nestavia na našich zásluhách, ale na svojej nemennej добрote.

Vernosť ako jadro Božej identity

Podľa učenia Cirkvi je vernosť jednou z hlavných vlastností Boha. Katechizmus katolíckej Cirkvi (212) hovorí, že „Božie meno ‚Ja som‘ alebo ‚On je‘ vyjadruje vernosť Boha, ktorý napriek nevernosti spočívajúcej v hriechu ľudí a trestu, ktorý si hriech zasluhuje, ‚preukazuje milosrdenstvo tisícom‘“. A to potvrdzuje aj pápež Benedikt XVI. vo svojej encyklike Deus Caritas est, keď hovorí, že Boh, ktorý je láskou (porov. 1Jn 4,8) ostáva verný tomu, že je milujúci až do krajnosti. Ukazuje nám to Kristov kríž, ktorý je toho vrcholným svedectvom: „V jeho smrti na kríži sa uskutočňuje obrátenie sa Boha proti sebe samému, v ktorom sa daruje

človeku, aby ho vyzdvihol a spasil - je to láska v jej najradikálnejšej podobe.“ Boh nie je Bohom, ktorý by sa odtiahol od človeka vo chvíli hriechu. Naopak, práve vtedy sa jeho vernosť ukazuje najjasnejšie: zostáva s nami, nesie našu nevernosť a premieňa ju na príležitosť k spásu.

Božia vernosť - istota pre Cirkev

Cirkev nežije zo svojej vlastnej sily, ale z vernosti Krista. Preto môže vyznávať, že „brány pekla ju nepremôžu“ (Mt 16,18). Dejiny Cirkvi poznajú aj chvíle slabosti, zrady či vnútorných kríz. A predsa sa po stáročia, napriek ľudskej krehkosti, zachováva vernosť ohlasovaniu Evanjelia, vysluhovaniu sviatostí a spoločenstvo veriacich.

A v tomto má byť aj istota našej nádeje: nie my svojou dokonalosťou udržiavame Cirkev, ale Kristus ju nesie svojou vernosťou. Toto poznanie má nesmierny význam pre celú Cirkev, ale aj pre náš každodenný život. Veriaci, ktorí sa cítia unavení alebo zlomení, sa môžu s dôverou oprieť o istotu, že Boh ich neopustí. Jeho vernosť je väčšia než naše pochybnosti a slabosti.

Vernosť ako povolanie pre kresťana

Ak Boh zostáva verný, potom aj život kresťana je povolaný odrážať túto vernosť. V krste sme prijali zmluvu s Bohom, ktorá nás zaväzuje k dôvere a k vytrvalosti. Svätý Ján Pavol II. často pripomínal, že kresťanská svätosť nie je bezchybná dokonalosť, ale verná odpoveď na Božiu lásku v každodennom živote.

A tak môžeme čítať: „Cesty svätosti sú mnohoraké a primerané povolaniu každého jednotlivca. Ďakujem Pánovi, že

mi doprial v týchto rokoch blahorečiť a svätorečiť toľkých kresťanov. Boli medzi nimi aj mnohí laici, ktorí sa posvätili v najobyčajnejších životných podmienkach. Je prihodný čas znovu presvedčivo predostrieť všetkým túto, vysokú úroveň každodenného kresťanského života.“

To sa prejavuje v trpezlivosti rodičov, ktorí zostávajú pri svojich deťoch aj v ťažkých chvíľach; v manželskej láske, ktorá odoláva skúškam; v kňazoch a zasvätených osobách, ktorí vytrvalo slúžia Božiemu ľudu. Vernosť je tichá, nie vždy viditeľná, ale je znakom toho, že sme pochopili, čo znamená byť obrazom Boha.

Vernosť uprostred slabosti

Možno práve tu sa ukazuje najväčšie tajomstvo: Boh nečaká, že budeme bezchybní. Očakáva, že mu budeme dôverovať. Keď padneme, jeho vernosť nás zdvíha. Sviatosť zmierenia je konkrétnym gestom, kde sa jeho neochvejná vernosť stretáva s našim priznaním sla-

bosti. Preto kresťan nemusí žiť v strachu z vlastného zlyhania. Môže sa pozrieť na križ a vidieť, že vernosť Boha je väčšia než akýkoľvek hriech. Takáto skúsenosť premieňa srdce: namiesto rezignácie rodí nádej, namiesto vzdialenosti - túžbu po väčšej blízkosti.

Vernosť, ktorá nás nesie

„On zostáva verný.“ To je veta, ktorá by mohla stáť ako motto nad celými dejinami spásy, ale aj nad dejinami našich osobných životov. Viera nie je útekem do ilúzie, ale zakorenением v tejto istote: Boh je spoľahlivý.

Ako farnosť, ako Cirkev, ako jednotlivci sme pozvaní znova a znova sa učiť dôverovať. Vernosť Boha nie je vzdialená teória, ale každodenná realita, ktorá nás nesie. Aj keď všetko okolo nás kolíše, táto vernosť zostáva pevná - ako skala, na ktorej sa dá bezpečne stáť.

Bronislav Antoš, diakon

duchovná príprava na

mestské

MISIE PRIEVIDZA '25

Prievidza

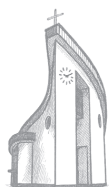
Adorácia pred Najsvätejšou sviatosťou:

10.10.	od 15:00	Prievidza - mesto
17.10.	od 17:30	Piaristi
24.10.	od 16:30	Prievidza - Zapotôčky
31.10.	od 15:00	Prievidza - mesto

Lectio Divina: rozjímavé čítanie Božieho slova

od 10. 11. do 14. 11. v každom z kostolov
Prievidza - mesto, Prievidza - Zapotôčky, Piaristi

Čas konania bude dodatočne upresnený.

Tajomný priestor

Nasledujúce rozprávanie bude osobnejšie ako tie predošlé. Tí, ktorí majú radi históriu a s ňou spojené bádanie, skúmanie, objavovanie, niekedy ťažko slovami vyjadria to, čo prežívajú, keď sa dozvedia niečo nové, keď môžu prenikať hlbšie do tajov minulosti, a keď sa pred nimi postupne odкрýva čosi pozoruhodné, magické.

Ako mladého miništranta v piaristickom kostole v 90. rokoch minulého storočia ma z času na čas zaujala zmienka o akomsi otvore v stene, ktorý sa mal nachádzať za starou spovednicou v sakristii. Občas to ktosi spomenul, no vždy ostalo len pri tomto konštatovaní. Je tam akýsi otvor, no čo sa za ním skrýva, to bolo tajomstvom.

Možnosť priestor preskúmať

Keď sme nahliadli do úzkej medzierky medzi stenou a spovednicou, mohli sme naozaj vidieť spomínaný otvor. Keďže bol však pomerne ďaleko od okrajov spovednice, bolo možné sledovať ho len z profilu. A tak sme väčšinu roka na tento priestor nemysleli, len niekedy bola vyslovená stručná veta, že čosi také tu je. Muselo prejsť zhruba 30 rokov, kým nastal deň, keď sa konečne naskytla príležitosť tajomný priestor preskúmať. V tom období totiž prebiehala kompletná obnova sakristie, ktorá zahŕňala aj zariadenie miestnosti úplne novými drevenými skriňami. Stará spovednica bola vyst'ahovaná a stena s otvorom ostala na čas odokrytá.

Čosi z toho pôvodného

A čo sme teda mohli nakoniec cez otvor uvidieť? V minulosti sme už spomínali, že prvý piaristický kostol, stavaný od roku 1666, bol po viac ako 60 rokoch pre nedostatočnú kapacitu zbúraný. Vybudovaná časť kláštora, pravdaže, zrútená nebola a vznikajúci nový kostol bolo potrebné pristaviť k tejto už stojacej budove. Nie všetko bolo možné zbúrať tak, aby sa vytvoril priestor pre nový chrám, a čosi z toho pôvodného ostalo ukryté kdesi za

stenami. A práve to sme mali možnosť uvidieť.

Z laického pohľadu sme mohli skonštatovať iba toľko, že pozeráme do prázdneho, vysokého priestoru, obkoleseného zo všetkých strán múrmi. V takýchto prípadoch môže začať pracovať fantázia a človek háda, na čo mohol taký priestor slúžiť. Vtedy je veľkou pomocou, keď môžeme našu predstavivosť doplniť historickými prameňmi - v prípade, že existujú a my máme to šťastie, že sa k nim dostaneme.

My sme to šťastie mali. V Budapešti sídlí piaristický archív uchováva bohaté zásoby klenotov v podobe historických artefaktov. Medzi tie patria aj nesmierne vzácne nákresy pôvodného piaristického kostola v Prievidzi. Priestor, o ktorom rozprávame, je na nich zobrazený. A hoci nám zatiaľ nedali odpoveď na všetky otázky, minimálne o jednom účele tohto miesta nás jasne informujú.

Zapojme predstavivosť

Pre čitateľov, ktorí majú akú-takú znalosť o priestoroch prievidzského kláštora, bude predstavivosť o niečo jednoduchšia. Predstavte si, že kráčate chodbou od dnešného vchodu do piaristickej materskej školy smerom k sakristii. Na tejto ceste musíte prejsť cez dvojce dverí a za tými druhými zabočíte doprava priamo do sakristie. Cez ňu potom prejdete do kostola.

Počas existencie prvého kostola by ste však doprava zabočiť nemuseli. Pokračovali by ste priamo do kostola, keďže tu nebola stena. A práve na tomto mieste, za dnešnou stenou pred sakristiou, by sa

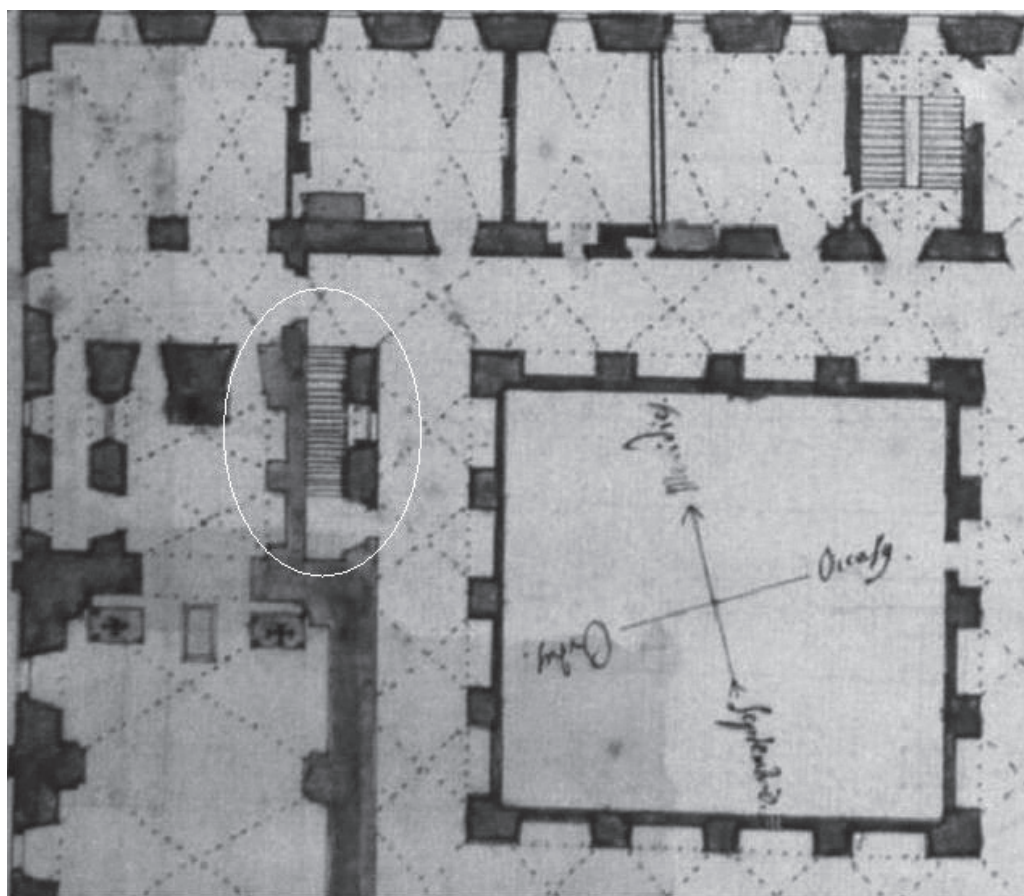
vám pri pohľade doľava naskytný pohľad na zostupujúci piaristov smerujúci schodiskom z prvého poschodia kolégia (ak by práve prichádzali do sakristie či kostola).

V spomínanom tajomnom priestore sa nachádzalo práve toto schodisko, ktorým mohli zísť rehoľníci priamo z hornej kláštornej chodby do bezprostrednej blízkosti kostola alebo do sakristie. Hoci dnes schodisko neexistuje, stopy na stene jasne ukazujú, kadiaľ viedlo.

Schodisko bolo osvetlené svetlom vchádzajúcim cez dve okná. Jedno bolo osadené v kláštornej stene, druhé v kostolnej. Tento „medzipriestor“ teda slúžil ako akási „skratka“ z kláštora do kostola. Po viacerých, nie jednoduchých stavebných úpravách, by mohol teoreticky opäť slúžiť svojmu pôvodnému účelu.

Otázkou a pretrvávajúcim tajomstvom ostáva účel niekoľkometrovej podzemnej klenbovej chodby, nachádzajúcej sa pod týmto schodiskom.

Pavol Schmidt

Výrez nákresu prievidského piaristického kostola z roku 1686. Označený je opísaný priestor. Zdroj: Piaristický archív v Budapešti

...tri otázky pre pátra Viktora Mišutha, CSsR, autora knihy *Apoštol Prievidze*

V júli tohto roka uzrela svetlo sveta kniha *Jozef Bednárík - Apoštol Prievidze*. Za jej vznikom stojí rehoľný spolubrat pátra Bednáríka, redemptorista Viktor Mišuth. Čo ho viedlo k napísaniu tohto diela?

1 **Prečo ste sa rozhodli ľudom priblížiť práve osobnosť pátra Bednáríka?**
Nepochybne aj preto, že som ho osobne, hoci krátko, poznal. Po rokoch, keď som sa o ňom dozvedel viac, mi bolo jasné: tento príbeh nemôže zostať zabudnutý. Jeho príbeh je príbehom výnimočného človeka, ktorý obetoval svoj čas predovšetkým službe druhým. Príbehom, ktorý nám hovorí, že život sa neskladá len z povinností, každodenných problémov, starostí, ich riešení a neustáleho zhonu, ale je aj o činoch, ktoré sú často prehliadané, akoby neviditeľné, a o dobrých skutkoch, podľa ktorých si nás budú ľudia pamätať, na základe ktorých budú na nás spomínať.

2 **Ako dlho trval proces tvorby knihy?**
Pravdupovediac, netrúfnem si to povedať. Ale môžem prezradiť, kde sa to celé začalo. Bolo to na pohrebe pátra Bednáríka, kde zazneli svedectvá dvoch kňazov. Jedným z nich bol kňaz spišskej diecézy, ktorý pátra Bednáríka za záchranu v útvere PTP nazval skutočným redemptoristom, vykupiteľom. A druhým bol Pavol Kollár, ktorý porovnal jeho príbeh s príbehom sv. Klementa Hofbauera. Postupne pribúdali ďalšie materiály, na čom má zásluhu aj časopis prievidzskej farnosti Bartolomej a samotní Prievidžania. Samozrejme, bez šikovných ľudí - korektorky a grafika - by kniha nebola tým, čím je.
Finálny výsledok niekoľkoročnej práce nechám na posúdenie čitateľom. Ak poteší a inšpiruje aspoň niekoho, stálo to za to.

3 **Prečo ste dali pátrovi Bednáríkovi prívlastok „apoštol Prievidze“?**
Páči sa mi to už spomínané prirovnanie pátra Bednáríka k sv. Klementovi Hofbauerovi, apoštolovi Varšavy a Viedne. Podobne ako tento svätec, aj páter Bednárík bol mobilný človek. Chodil a hľadal. Nečakal na človeka, vychádzal mu v ústrety. Myslím si, že dnes potrebujeme práve takúto duchovnú mobilitu pri hľadaní tých najopustenejších - pretože títo ľudia za nami neprídu, rovnako ako neprišli za sv. Klementom Hofbauerom. To on vyšiel v ústrety im. A to je asi to najdôležitejšie v dnešnej evanjelizácii: vyjsť v ústrety opustenému.
Páter Bednárík to v Prievidzi robil, a preto som ho nazval apoštolom tohto mesta. Knihu o ňom som písal so zámerom osloviť aj čitateľov, ktorí ho osobne nepoznali - veď on ešte za života inšpiroval mnohých mladých ľudí. Možno pri čítaní treba začať od konca, pretože tam sú zaznamenané svedectvá tých, ktorí ho poznali ako človeka, ktorým bol blízko v ich každodennom živote.

Text: Petra Humajová, foto: archív Viktora Mišutha

Uzdravila vás vaša viera?

- **Marcelka (43 r.):** „Áno, zažila som to. Bolo to už dávno, pred viac ako pätnásť rokmi, na pútnickom mieste Ľutina a stalo sa to pri svätej spovedi. Zažila som Boží dotyk, uzdravenie a odpustenie hriechu, ktorý ma ťažil a vliekla som ho svojím životom niekoľko rokov. Neverila som, že mi dobrý Boh môže odpustiť. Bolo to úžasné a dodnes si na to presne pamätám. Boh je nekonečná láska a milosrdenstvo.“
- **Majka (62 r.):** „V istom Adventnom období som si v práci vypočula rozhovor môjho šéfa s jeho kamarátom. Kamarát sa ho pýtal, čo tam ešte robím, že ved' ma tam už nechcel. A vedúci odpovedal: 'Dlho tu už nebude.' Úplne som skamenela. Boli dva týždne do Vianoc. Povedala som šéfovi, že do Vianoc ešte prídem, ale nech si hľadá za mňa náhradu, v novom roku už nenastúpim. Bolo mi hrozne, veľmi som sa hnevávala, netušila som, kde zoženiem prácu, z čoho budem platiť úver. Radosť z prichádzajúcich Vianoc sa stratila, vystriedal ju hnev... V jeden večer som náhodou prepla televízor na nejaký chválový program. Po tretej piesni som sa postavila, zdvihla ruky a chválila Pána. Všetok hnev, zlosť, bolesť pomaly odchádzali a nahradila ich dôvera, pokoj, odpustenie. Náš Boh je mocný!“
- **Helena (68 r.):** „Pred viacerými rokmi som sa zúčastnila svätej omše a modlitieb za uzdravenie v kostolíku v Kremnických Baniach. Viedol ich jeden indický kňaz. Kňaz sa modlil a povedal, aby sme si dali ruky na miesto, kde nás niečo bolí. Mňa veľmi boleli kríže, tak som si priložila ruku na chrbát. Odrazu som cítila, akoby niečo začalo cezo mňa prúdiť; bol to taký zvláštny pocit. A v tej chvíli bola bolesť chrbta preč. Dovtedy som pre bolesti chrbta nevládala ani práce na záhrade - kamarátky mi museli pomáhať -, pri zakopnutí som si občas prestávala cítiť nohy, bála som sa, že ochrniem. A od toho dňa na Kremnických baniach môžem kopat', rýľovať' aj niekoľko hodín a nemám žiadne problémy. Pán Ježiš ma uzdravil!“
- **Monika (53 r.):** „Je to už vyše 20 rokov, ale neustále ďakujem Bohu a Panne Márii za uzdravenie syna. Ako 8-ročnému mu zlyhávali obličky. Päť rokov sme chodili na nefrológiu. Svokra ho vzala do Lúrd a obe sme sa modlili, nech Panna Mária vyprosí milosť uzdravenia. Vrátil sa uzdravený. Ani lekárka nechcela uveriť výborným výsledkom. Ale ja viem, že naša viera syna uzdravila. Boh sa ho dotkol.“
- **Mária (67 r.):** „Mala som autoimúnne ochorenie. Netvorili sa mi v tele protilátky. Lekár mi dal lieky, ale som ich ani nebrala, lebo mi nerobili dobre. S veľkou vierou a nádejou som sa v modlitbách obrátila k Bohu, že ak on chce, aby som sa uzdravila. Po nejakom čase som prišla na kontrolu a lekár má pochváliť, ako tie lieky zabrali. Iba ja viem, že to Ježiš ma uzdravil.“
- **Alenka (69 r.):** „Môj manžel bol alkoholik. Veľa rokov celá rodina trpela. Spomenula som si na sv. Moniku, že sa veľa rokov modlila za syna i manžela. A bola vypočutá. S veľkou vierou som chodila na púte do Litmanovej, prosila som Pannu Máriu, aby sa prihovarila za nás u svojho syna. Za našu rodinu. A dobrý Boh mi uzdravil manžela z alkoholizmu.“
- **Stanka (47 r.):** „Ked' som začala veci odovzdávať Bohu, pri slovách 'Odovzďavam ti všetko, Pane, ty sa postaraj...' som pocítila, že všetko mu môžem odovzdať a on sa o nás postará ako dobrý Otecko.“

Pripravili: Anna Gálová a Elena Cagáňová

Ofertórium - darovanie srdca i chleba

Po liturgii slova, keď sme počúvali Božie slovo a odpovedali naň, prichádza vo svätej omši ďalšia dôležitá časť - bohoslužba obety. Jej úvodom je práve ofertórium, teda obetovanie darov. Na prvý pohľad ide o jednoduchý úkon: veriaci prinášajú chlieb a víno, ktoré kňaz položí na oltár. No v skutočnosti ide o veľmi hlboký moment, v ktorom sa spája symbol, tradícia i osobná viera.

Slovo ofertórium pochádza z latinčiny a znamená „obetovanie“ alebo „darovanie“. Už prvé kresťanské spoločenstvá mali zvyk prinášať svoje dary - nielen chlieb a víno, ale aj iné potreby pre chudobných či pre službu Cirkvi. To, čo dnes robíme pri obetovaní, má teda korene v živote prvotnej Cirkvi. Veriaci prinášali zo svojho, aby sa podelili, a zároveň aby z týchto darov mohla vzniknúť Eucharistia - najväčší dar Boha pre človeka.

Silná symbolika

Dnes sa pri ofertóriu spravidla prinášajú chlieb a víno, ktoré kňaz pozdvihuje a modlí sa, aby ich Boh prijal a premenil. Symbolika je silná: chlieb je ovocím zeme a práce ľudských rúk, víno je ovocím viniča a zároveň pripomína radosť a spoločenstvo. Tieto dary nie sú ničím výnimočným - sú bežnou potravou. No práve z bežného Boh robí niečo mimoriadne: premieňa ich na Telo a Krv Kristovu. Ofertórium však nie je len o chlebe a víne. Každý z nás je pozvaný priniesť na oltár aj vlastný dar - svoje radosti, bolesti, úspechy i sklamanie. To, čo prežívame, môže byť obetované Bohu. Symbolické polozenie chleba a vína na oltár nás učí, že aj náš život môže byť premenený, ak ho Bohu darujeme.

Iné dary

Niektoré farnosti dodnes uchovávajú krásny zvyk, že veriaci počas obetovania prinášajú aj iné dary - napríklad potraviny pre núdzných či symbolické predmety. Aj finančná zbierka, ktorá sa v tomto čase koná, má svoje miesto: je prejavom solidarity a spoločnej zodpovednosti za Cirkev.

Liturgicky je ofertórium časom pokojnej piesne a tichej modlitby. Nie je to prestávka ani čakanie na „hlavnú časť“. Je to chvíľa, keď sa celá komunita spája v geste darovania. To, čo prinášame, totiž nezostáva na zemi, ale putuje k nebu.

Text: Oto Dokoupil, kaplán
Foto: Mária Melicherčíková

Tip pána kaplána:

Keď najbližšie zaznie spev ofertória a veriaci prinesú chlieb a víno, môžeme si položiť otázku: Čo dnes prinášam ja? (Nie do košíka, ale do svojho srdca.) Boh si nevšíma veľkosť daru, ale úprimnosť, s akou ho dávame. Ofertórium nás učí jednoduchej pravde: Bohu sa najviac páči, keď mu darujeme sami seba.

Stretnutia so Svätými sedmopočetníkmi, 1. časť

19.

Bola sobota, 5.7. 2025 skoro ráno, keď sme vyrazili z Prievidze na Balkánsky „road trip“. Oslavy sv. Cyrila a Metoda na Slovensku a búrlivé reakcie, ku ktorým viedli, nás preto nejako minuli. A tak sme v tomto pokoji, aj keď to nebol náš základný plán, navštívili miesta, kam sa uchýlili žiaci sv. Metoda po vyhnaní Svätoplukom z Veľkej Moravy. V tejto minisérii vám priblížim niektoré z nich.

Prvý nocľah máme po celodennej jazde v Ochride na brehu Ochridského jazera v Severnom Macedónsku*. Prvým zážitkom je sv. omša v jednom z mála katolíckych kostolov v krajine, v Kostole sv. Cyrila a Metoda. A hoci je sv. omša v macedónčine, väčšina prítomných sú pútnici z Poľska ubytovaní v pútnickom dome prepojenom s kostolom. Spoločne znie macedónčina, poľština i slovenčina. Odlišnosti sú mätúce, ale podobnosti pripomínajú našu spätosť s tvorcami písma, ktoré sa stalo základom našich kultúr.

Počas horúceho dňa si užívame slnečné lúče a príjemnú vodu Ochridského jazera. Podvečer ideme spoznávať mesto a jeho pamiatky. Vyšli sme až na pahorok s malebným výhľadom, na ktorom sú ruiny seminára z čias žiakov sv. Metoda. Išlo o významné centrum vzdelávania od konca 9. storočia n. l., kde sa využívala hlaholika, písmo vytvorené sv. Cyrilom, a neskôr dodnes používaná cyrilika.

Pomedzi ruiny vystupuje zachovalý Kostol sv. Klimenta a Panteleimona s charakteristickou architektúrou pre ortodoxné chrámy. Sv. Klement tu zomrel a dodnes je tu jeho hrob, nenápadný v jednom z rohov strednej časti s klenbou vymalovanou obrazom Krista Pantokratora.

„...našli sme ho, hrob sv. Klimenta. Tmavé miesto osvetľujú len sviečky, nad hrobom je oltárik s jeho malbami - ikonami. Krátkou modlitbou som si uctil jeho hrob a vtom prišiel a na kľačadlo si kľakol pravoslávny pop a začal sa modliť. Mysľou sa

ladím na melódiu jeho hlasu, keď vtom začal spievať. Impresívne. Sugestívne. Atmosféra uctievania a uznania diela Božieho skrze jeho „nástroj“ - sv. Klimenta.“ Tolko vraví citát z môjho cestovného zápisníka.

Text a foto: Marek Šimurka

**Milí macedónski priatelia, nehnevajte sa, ale používam oficiálne názvy štátov, či už sa to niekomu páči, alebo nie.*

Socha sv. Klimenta Ochridského pri prístave v Ochride, 6. 7. 2025

Zdroje: <https://en.wikipedia.org/wiki/Ohrid>
https://en.wikipedia.org/wiki/Church_of_Saints_Clement_and_Panteleimon
<https://www.zivotopisysvatych.sk/klement-kliment-biskup/>

Moje dobrodružstvo s Bohom

(Recenzia knihy Josefa Hegglina, MSC)

Pátra Josefa Hegglina som osobne nepoznala, no vďaka jeho *Príbehom zo života misionára* (ako znie podtitul jeho knihy *Moje dobrodružstvo s Bohom*) som do jeho spôsobu myslenia mala možnosť aspoň trochu nahliadnuť. A bol to radostný pohľad.

Príbehy zo svojho života spísal páter Hegglin pôvodne v nemčine ako dar pre svojich príbuzných, keďže mnohí z nich ho z dôvodu jeho misionárskeho života takmer nepoznali. A keďže ich spätná väzba bola nečakane veľká a podporujúca, rozhodol sa páter Hegglin preložiť toto dielo aj do slovenčiny.

Ako ruženec

Nie všetci príbuzní pátra Hegglina sú katolíci - nájdu sa medzi nimi aj evanjelici či moslim. Práve kvôli nim sa páter rozhodol svoju knihu písať veľmi jednoduchým jazykom a všetko v nej vysvetľovať, aby bola zrozumiteľná pre každého. Svoj život v nej neprezentuje chronologicky, ale tematicky, pričom postupuje podľa jednotlivých tajomstiev ruženca. V rámci radostných tajomstiev ponúka svoj pohľad na Božie zásahy do svojho života či cestovanie; pri tajomstvách svetla sa venuje sviatostiam či ohlasovaniu evanjelia. Ťažkých tém utrpenia, pôsobenia diabla či sexuálneho zneužívania sa dotýka prostredníctvom tajomstiev bolestného ruženca; pôsobeniu Ducha Svätého či úvahám týkajúcich sa prechodu do iného sveta zas dáva priestor pri slávnostných tajomstvách.

Premenené hostie

Osobné skúsenosti z čias svojho detstva a štúdií vo Švajčiarsku prepleť páter

Hegglin skúsenosťami kňaza a misionára Kongregácie Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Počas svojho života pôsobil vo Francúzsku i na súostroví Kiribati v Tichom oceáne; knihu písal v období, keď pôsobil v Nitre. Niektoré príhody sú vtipné, iné vážne. Všetky však ukazujú na to, aké úžasné je mať Boha vo svojom živote. A niekedy aj humorným spôsobom pripomínajú, aby sme si nezabúdali vážiť to, čo máme a považujeme za samozrejmosť.

Hovorí o tom aj príbeh kňaza na ostrove Tarawa, ktorý nemohol odcestovať na 4 000 km vzdialený ostrov. Oznamovali mu, že už tam nemajú žiadne konsekrované hostie. Poslal ich tam preto po jednom spoľahlivom človeku. Ľudia ho tam čakali ako čestného hosta. Po otvorení lietadla začali spievať a Eucharistiu v slávnostnom sprievode - podobne ako je to u nás na sviatok Božieho tela - odniesli do kostola. Páter Hegglin v knihe hovorí: „Podobne to bolo naplánované aj na ostrove Tabiteuea, kam bola Eucharistia zaslaná rovnakým spôsobom. Niečo sa však pokazilo. Veriaci opäť čakali na premenené hostie z Tarawy, ktoré mal priniesť jeden cestujúci. Keď malé lietadlo pristálo, dotýčný cestujúci medzi pasažiermi nebol. Leteckou nákladnou dopravou Air-Cargo však prišiel balík s adresou farnosti. Správ-

ca farnosti, katechéta, prevzal škatuľu v presvedčení, že to musia byť hostie, a s úctou ju odniesol k svojim ľuďom, ktorí čakali na nákladnom aute. Potom sa modliac viezli cez celý ostrov do kostola. Po otvorení balíka zistili, že to bola

batéria do auta, ktoré bola objednaná už dávno predtým...

Kniha vyšla vo Vydavateľstve Lúč v roku 2015.

Text: Petra Humajová

Foto: www.luc.sk

Dokonalé dni

„Ako by vyzeral váš dokonalý deň?“ Tak znelo zadanie pre mojich študentov, prvákov na štvorročnom gymnáziu. Inšpiroval ma k nemu film Wima Wendersa *Dokonalé dni* predstavený pred dvoma rokmi.

V odpovediach deciek prevládal deň typológie víkendovej. Nikto sa v ňom nechystal do školy, k zubárovi ani na pasové oddelenie. Hrali by videohry, futbal s kamarátmi, išli by na koncert alebo na túru zasneženou krajinou. Niektorí by tiež rozjímal v záhrade a promoval z medicíny. Názov filmu je v pluráli. Sledujeme dni málovravného, zhruba päťdesiatročného Japonca. Žije sám kdesi na periférii tokijského mraveniska. Vstáva ešte za tmy, rozprašovačom zavlažuje svoje rastliny, radostným pohľadom oceňuje prebúdajúcu sa oblohu, berie si z automatu plechovku kávy, nasadá do malej dodávky a ešte pred naštartovaním si odpije z nápoja. Vkladá kazetu do rádia a to na viacprúdovej ceste zapína. Hrá čosi nádejné a jemne clivé, najčastejšie americké, zo šesťdesiatych rokov. Vystupuje pri práci. Obliekol sa do nej už doma. Na zadnej strane kombinézy sme si mohli prečítať: *The Tokyo Toilet*. Je čističom verejných záchodov. Pracuje svedomito, a keď niekto práve vtedy naliehavo potrebuje, okamžite vyjde z kabínky a kontempluje okolie, v ktorom sa práve nachádza. Jeho dni obsahujú viacero malých rituálov. Obednú pauzu trávi v parku pod vysokými stromami, pričom jeden z nich si pravidelne fotí. Má známych v pouličných reštauráciách, v antikvariáte, v jednoduchých kúpeľoch, kam zájde vo voľný deň. V jeden večer sa pred jeho domom zjaví

asi pätnásťročná dievča - jeho neter, čo utiekla z domu. Nejaký čas u neho pobudne. Keď po ňu na veľkom SUV príde elegantne prisna mama, nebude chcieť opustiť strýkov obyčajný život.

Možno si ho vezme so sebou. Možno tých zopár dokonalých dní stačilo na to, aby uvidela, že také - či šťastné, alebo menej - môžu byť s pokorou všetky.

Text: Peter Pikulík, OFMConv

Foto: www.ccmagazine.es

Zostala verná Bohu - a Boh zostal verný jej

(Blahoslavená Katarína Jarrigeová)

Žila v období Francúzskej revolúcie, keď kňazi za svoju službu platili životom. Napriek tomu sa rozhodla im pomáhať. Katarína Jarrigeová mala povest' ženy silnej, rozvážnej, obetavej, radostnej, úplne oddanej Bohu a ľuďom. A čo bolo najdôležitejšie, nikdy sa nevzdávala.

Katarína Jarrigeová sa narodila 4. októbra 1754 v dedine Doumis vo Francúzsku v rodine chudobných roľníkov ako najmladšia zo siedmich detí. Prežila šťastné detstvo plné radosti a humoru. Rada si láskavo utáhovala z druhých a tiež rada tancovala.

Obeta tanca

Jej život vôbec nebol ľahký. Keďže rodina mala finančné ťažkosti, už ako deväťročná začala pracovať ako slúžka. Po smrti matky sa vyučila za krajčírku a ako trinásťročná zostala odkázaná sama na seba. Kvôli práci sa presťahovala do Mauriacu. Tu jej viera dozrela a prehĺbila sa. Napriek ťažkostiam zostala dievčinou plnou života a radosti. Mala veľký cit pre chudobných. Po skončení práce ešte chodievala po uliciach a žobrala, aby úbožiacom aspoň nejak pomohla.

Inšpirovaná sv. Katarínou Sienskou vstúpila do Tretieho rádu sv. Dominika. Žila vo vlastnom byte, no zároveň patrila aj do rodiny rehoľníčok. Zložila sľub doživotnej čistoty a žila životom modlitby. Za najväčšiu obeť, ktorú kedy v živote priniesla, označila to, že sa vzdala tancovania. Usúdila totiž, že tancovanie nie je pre zasvätenú ženu vhodné.

Pomoc prenasledovaným

V roku 1789 vypukla vo Francúzsku revolúcia. Moci sa ujala protikatolícka vláda a kňazi, ktorí jej neprisahali vernosť, boli okamžite uväznení a poslaní na smrť. Rovnaký trest čakal každého človeka, ktorý by im čo i len trochu pomáhal. Katarína aj napriek tomu vytvorila pre

kňazov sieť podzemných úkrytov. Zabezpečovala im kňazské rúcha a chlieb a víno, aby mohli slúžiť sv. omše. Prinášala k nim novorodencov, aby ich mohli pokrstiť; vodila ich do rodín, ktoré potrebovali, aby im niekto udelil sviatosti. Aby revolucionárov zmiatla, obliekala sa ako revolucionárka, spievala revolučné piesne a dokonca u nich žobrala aj jedlo, ktoré potom nosila hladujúcim. Počas noci často chodila lesom, brodila sa bahnom, len aby kňazom zabezpečila všetko potrebné. Potom sa vrátila do mesta a pokračovala vo svojej práci akoby nič. Nikedy v lese aj prespávala.

Postupne vytvorila sieť informátorov, vďaka ktorej sa kňazi, chránení tmou, presúvali, kam bolo treba. Občas sa stalo, že narazila priamo na vojakov. Vtedy uplatnila svoje herecké umenie - hrala sa na ženu, ktorá vedie z krčmy svojho opitého manžela a šťavnato mu nadáva. Potom sa vrhla aj na samotného vojaka a nadávala i jemu. A keď sa začala zaháňat', že mu jednu vrazí, vojak zvyčajne radšej zmizol preč.

Ako bláznivá

Katarína týmto spôsobom pomáhala vo svojom regióne deväť rokov. Zachránila životy stoviek kňazov a dopomohla k sviatostiam tisícom veriacich. Chytený bol len jeden kňaz, ktorému sa pokúšala pomôcť. Toho potom statočne sprevádzala až na smrť.

Ona sama bola uväznená viackrát. Ale keďže si bola vedomá toho, že na položené otázky nemôže pred súdom odpovedať

pravdivo, urobila len znamenie križa a mlčala. Zopakovala to tak viackrát - a napokon ju prepustili s tým, že je bláznivá.

Po skončení prenasledovania sa Katarína vrátila k svojej práci pre chudobných. Medzi ľuďmi mala dobrú povesť, a tak sa jej často rýchlo darilo získať to, čo pre druhých potrebovala. Zomrela v povesi svätosti 4. júla 1836 ako 81-ročná.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 4; www.kna.cz

Foto: www.feed.evangelizo.org

Katarína Jarrigeová bola blahorečená v roku 1996. Pápež Ján Pavol II. o nej pri tej príležitosti povedal: „*Odovzdala celý svoj život službe Bohu a bližným. Voči prenasledovateľom dokázala vždy zachovať zmysel pre humor a nájsť vhodné slová, aby ich odzbrojila. Čokoľvek urobila jednému z týchto najmenších, Kristovi urobila.*“ A Kristus jej vernosť nikdy nesklamal.

Do večnosti odišla Anka Gálová

Dňa 28. septembra 2025 si Pán povolal do večnosti Anku Gálovú, ktorá bola najdlhšie pôsobiacou redaktorkou farského časopisu Bartolomej.

Anna Gálová sa narodila 28. februára 1948 v Nemšovej-Luborči. Strednú školu poľnohospodársko-technickú vyštudovala v Trenčíne. Potom bývala v Čechách, kde pracovala vo svojom odbore a v kníhkupectve. Neskôr sa s rodinou presťahovala na Slovensko do Prievidze. Tu strávila zvyšok svojho života.

S veľkou láskou a odhodlaním začala písať do Bartolomeja už krátko po jeho založení. V tejto službe sa snažila stále zdokonaľovať. Absolvovala viaceré semináre a kurzy pre katolíckych žurnalistov, bola aktívnou členkou združenia *Network Slovakia*. Do farského časopisu pripravila najmä desiatky rozhovorov a v posledných rokoch bola spoluautorkou rubriky *Anketa*.

Bola zaniietenou členkou laického spoločenstva Kongregácie sestier Tešiteľiek Božského Srdca Ježišovho. Modlila sa za ľudí v trápení a snažila sa každé svoje trápenie obetovať Bohu. Tak obetovala aj svoje posledné dni, ktoré boli plné telesnej bolesti.

S veľkou úctou a vďakou na ňu spomína rodina a kolektív redakcie časopisu Bartolomej. Odpočinutie večné, daj jej, Pane, a svetlo večné nech jej svieti. Nech odpočíva v pokoji.

Ahojte, milí kamaráti!

Je tu nové číslo nášho časopisu a s ním prichádza aj moja nová otázka na vás, ktorej odpoveď by mala vo vašom srdiečku ostať navždy.

Všimli ste si, že svet okolo nás sa stále mení? Raz je obloha plná slnka, inokedy sa obloha zatiahne a príde dážď. Niekedy sa smežeme a hráme sa, inokedy nám je smutno. Aj v škole, či doma, sa niekedy darí viac a inokedy menej.

Takto je to už v živote – všetko sa mení. Ale je tu niečo alebo skôr niekto, kto sa nemení nikdy. Pán Ježiš. On je stále rovnaký, stále dobrý, stále láskavý a verný. Je ako pevná skala, ktorá sa nepohne, aj keď fúka ten najsilnejší vietor. Nikdy nás neopustí. Vždy nás má rád, aj keď nie sme veselí, aj keď sa nám niečo nepodarí, alebo keď spravíme chybu.

Taký je Ježiš. Jeho láska k nám je stála a verná. Keď sa niekto cíti sám, Ježiš je pri ňom. Keď sa niekto bojí, on dodáva odvalu. Keď niekto prosí o odpustenie, Ježiš otvorí svoje srdce a objíma ho. On je verný v každej chvíli – nielen keď sme šťastní, ale aj vtedy, keď sme slabí. Je to veľký dar – vedieť, že sa na neho môžeme vždy spoľahnúť.

A tak ako hviezdy svietia na nočnej oblohe, aj jeho vernosť žiari stále a nikdy nezhasne. Je ako lampa, ktorá osvetľuje cestu, aby sme nezablúdili. Ako pevný strom, ktorý stojí vzpriamene v búrke a pod jeho vetvami nájdeme útočisko. Ježišova vernosť je objatie, ktoré sa nikdy neskončí. Je to poklad, ktorý sa nedá stratiť.

Milé deti, nech je toto pre vás ako svetielko, ktoré svieti vo vašom srdiečku: On ostáva verný. Vždy.

Simonka

S	P	A	S	E	N	I	E	V
R	A	J	A	C	D	U	S	E
S	P	Á	S	A	N	Č	E	Č
A	V	M	H	E	L	K	I	N
O	Y	Y	V	O	E	V	T	Ý
Č	B	N	V	N	B	E	S	Ž
Y		E	D	A	R	R	A	I
O	K	H	N	Y	S	I	Ť	V
V	Y	K	Ú	P	I	Ť	Š	O
Ý	T	Ä	V	S	CH	U	D	T

Kto je nám vždy verný?

Odpoveď získate po vylúštení osemsmierky.

- BOH
- ČLOVEK
- DAR
- DUCH SVÄTÝ
- MY
- ON
- RAJ
- SPASENIE
- SPÁSA
- SUDCA
- SYN
- ŠŤASTIE
- VEČNÝ
- ŽIVOT
- VERIŤ
- VYKÚPIŤ

1.10. – Sviatok sv. Terézie z Lisieux

2.10. – Sviatok anjelov strážnych

7.10. – Panna Mária Ružencová

Rubriku pripravili:

Simona
Lomnická
&
Alexandra
Šestáková

OSEMSMEROVKA

Po vyškrtaní všetkých použitých slov vám zostane 13 písmen, ktoré tvoria doplnenie výroku Pavla Kosorina, riaditeľa potravinovej banky v Brne: „*Boh rozmnožuje iba to,* (dokončenie v tajničke).“

Ť	A	K	I	T	S	O	N	A	R	P	P	A	N	D	A	Z	I	M	A
S	L	Á	V	I	K	Á	A	Y	V	A	A	R	Č	N	R	Ú	B	A	Ň
O	O	E	E	E	R	A	M	N	R	I	P	E	E	O	D	C	U	E	H
K	P	E	N	I	A	Z	E	O	I	L	L	P	D	L	N	H	P	R	Ť
S	Á	I	U	K	R	Ú	H	L	E	Č	Ó	O	L	Ú	U	U	A	E	S
T	C	J	Š	S	A	M	I	S	I	O	N	Á	R	A	T	D	A	N	E
A	P	U	A	E	V	R	O	A	D	O	B	O	L	S	V	O	Ó	Á	R
T	P	P	O	M	O	C	S	K	E	E	D	O	K	Á	R	B	O	Ž	E
O	L	E	M	I	R	T	T	L	B	A	L	M	U	Ž	N	A	A	D	N
K	O	K	L	Š	K	O	R	E	N	I	E	Ľ	E	O	N	O	M	Ň	Ž
T	R	Á	V	A	U	Í	Á	N	Á	K	A	E	B	N	A	H	O	P	A
Š	O	Č	P	E	C	E	Ň	Z	R	N	O	B	A	R	A	N	I	C	A

Použité slová:

ALMUŽNA, ANNA, BAŇA, BARANICA, BELMO, BONBÓN, CUKROVAR, ČIASTKA, DANE, DEBNÁR, HRAD, CHUDOBA, IMELO, IRÁN, KONČINA, KORENIE, KOSŤ, ĽAN, MAJÁK, MISIONÁR, MÚZA, NERESŤ, ODMENA, OKENICA, OLIVA, OPERA, OROL, PANDA, PAPLÓN, PAROH, PECEŇ, PEKÁČ, PENA, PENIAZE, PLAVBA, PLESO, POHAN, POMOC, PRANOSTIKA, PRELUD, PUŠKA, RAMPA, RÚBAŇ, SEMIŠ, SLÁVIK, SLNKO, SLOBODA, SLONY, SPEV, STATOK, STRÁŇ, STUPEŇ, TRÁVA, TUNDRA, ÚRODA, VENUŠA, ZIMA, ZNELKA, ZRNO, ZROD, ŽÁNER, ŽOBRÁK

Tajnička krížovky z minulého čísla znie: „*pokoj srdca*“.

Pripravila Mária Suríková

Farská kronika od 1. do 28. septembra 2025

**Do farského spoločenstva sme
sviatost'ou krstu prijali:**

Peter Valko
Olívia Habalová
Charlotte Jessica Dirdová
Matúš Petic

Manželstvo uzavreli:

Marcel Slávik - Michaela Kevická
Ladislav Cichý - Aneta Kučerková
Matúš Murko - Mária Vašová
Michal Mackovič - Mária Pipíšková
Daniel Mečiar - Alexandra Svrčková
Lukáš Mlynár - Zuzana Tompošová
Adam Tomeček - Barbora Píšová
Milan Gatíal - Romana Beňová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:**

Patrik Madro, 53 r.
Eva Müllerová, 74 r.
Viktória Mihalusová, 87 r.
Pavel Matušák, 76 r.
Vladimír Ščasný, 84 r.
Jozef Roman Kromka, 93 r.
Jozef Šuran, 72 r.
Monika Šebová, 46 r.
Mária Zimániová, 75 r.
Marian Vaňo, 94 r.
Emília Borková, 82 r.
Anna Tomášová, 81 r.
Gejza Čakloš, 87 r.
Darina Vargová, 66 r.
Paulína Dérerová, 81 r.
Jozef Výškrabka, 77 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,70 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alozj.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori:
Jozef Repko, Oto Dokoupil, Bronislav
Antoš, Jozef Durkot, Peter Valachovič,
Elena Cagáňová, Mária Fichnová,
Anna Gálová, Štefan Kollár, Anežka
Kútiková, Mária Melicherčíková, Peter
Pikulík, Mária Suríková, Eva Trepáčová

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1 - Silvia Kobelová
str. 2 - Mojmír Németh
str. 3 - Mária Melicherčíková
str. 35 - Alojz Vlčko
str. 36 - Peter Melicherčík

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Začiatok školského roka v piaristickej škole v Prievidzi, 1. septembra 2025

Banícka sv. omša v piaristickom kostole, 7. septembra 2025

